

Les restes de Benidorm.

La gran cala de Benidorm acaba, a l'est, en les Penyes de l'Albir, un murallón rocós els penya-segats del qual, eren un perill per als antics barcos a vela quan hi havia temporal de llevant o vent fort del sud-oest.

A falta d'una protecció millor, alguns barcos evitaven navegar amb mala mar enfront dels penya-segats i es refugiaven en el racó de Loix, una xicoteta cala amb fons i platja d'arena en l'extrem nord de la cala. Però no tots ho van aconseguir: alguns, espentats pel vent i l'onatge, es van estavellar contra les puntes rocoses que formen al sud els contraforts de les Penyes de l'Albir, i es van afonar amb els seus carregaments.

Dins del projecte de prospecció subaquàtica de la comarca de la Marina Baixa, promogut per un equip de la Universitat d'Alacant i finançat per la Generalitat Valenciana i el Ministeri de Cultura, es prospecte esta zona en la dècada de 1990. Les observacions van confirmar que es tractava d'un punt negre en les antigues rutes marítimes.

La troballa en superfície dels primers fragments d'àmfores, contenidors ceràmics romans per a aliments com el vi, l'oli o les salses de peix, va donar lloc a una investigació més detinguda.

A pesar de les dificultats que imposa el mig subaquàtic, l'arqueologia ha d'adoptar en el fons del mar una metodologia de treball no menys minuciosa que la usada en terra. La instal·lació de grans quadrícules permetrà situar les troballes en un pla per a comprendre la forma i la distribució del jaciment.

La mànega de succió s'usa per a retirar el sediment d'arena i terregall, a fi de valorar la profunditat i les característiques de les possibles restes. Després, el correcte etiquetatge de les peces permet documentar sense equívocs la seua posició i la seua relació amb la resta de les troballes; per això abans de la seua extracció s'ubica i es fotografia cada objecte.

Les troballes demostren que, durant segles, ací van ser succeint-se els naufragis. Alguns fragments corresponen a àmfores d'oli d'oliva del segle III. Una d'elles té un segell amb les sigles del fabricant, F.M.F.P., un empresari aceitero del territori de *Corduba*, la capital de la província romana de la Bètica, situada en el sud de la península Ibèrica.

Altres peces remetien a moments més tardans, com este plat fabricat en la zona de Tunis en el segle VAIG VEURE, decorat amb la imatge d'un sant cristià. La peça és testimoni del període en què una extensa zona del sud-est de la Península Ibèrica, així com les Balears, pertanyien a l'Imperi bizantí.

L'arqueologia submarina exigix gran preparació, no sols de busseig sinó, sobretot, quant al maneig d'instruments d'investigació; i, el més important, un coneixement profund dels objectes arqueològics característics de cada època. Cal extraure les peces amb la màxima atenció, perquè empremtes tan fràgils com els segells o les decoracions de la ceràmica no es perden en uns minuts, ja que són retrats insubstituïbles del passat.